

375

1772, 15.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI
AN

SEPARATIO LIBERORVM
INVOLVAT RENVNCIATIO-
NEM HEREDITATIS
PATERNAE

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITER. DVISEVVRG.
SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE VIII. MAII ANNO CIOIOCCCLXXII.

DEFENDET
FRIDERICVS LVDOVICVS LINGKIVS
DRESDENS.

LIPSIAE
LITERIS RVMPFIIIS.

1711
SEPTEMBER 1 PEROM
REVOLUTIO
BAPTISTO
MARTINUS
DUMINUS
AVONORUM
REVOLUTIO
1711

V I R O
I L L V S T R I
CONSULTISSIMO AMPLISSIMO
EXCELLENTISSIMO
RVPERTO TRAVG.
SVLZBERGERO

VTRIVSQVE IVRIS DOCTORI
DYNASTAE IN CARSDORFF
SERENISSIMI ELECTORIS SAXONIAE
CONSILIARIO

ET

AVLAE ET IVSTITIAE

NEC NON

SVPREMI TRIBVNALIS ECCLESIASTICI

PATRONO PIE VENERANDO.

VIR ILLVSTRIS
CONSULTISSIME AMPLISSIME
ATQVE EXCELLENTISSIME
PATRONE SINGVLAREM MIHI
IN MODVM COLENDE,

Gratulor mihi hanc longe exoptatam temporis
opportunitatem, qua TIBI, VIR ILLV-
STRIS, rerum ad iuris scientiam CONSVL-
TISSIME, gratissimi animi mei significationem
sinceramque meam reuerentiam, more inter litterarum
cultores consueto palam declarare possẽm. Nulla
sane obliuio in me iucundissimam illam insignis
TVAE erga me beneuolentiae documentorum bene-
ficioꝝque ex illa mihi prouenientium, memoria
erit deletura. Recordatione enim dulcissima eorum
emolumentorum, quae TVO singulari fauori TVAEque
benignitati debeo, gratitudinis meae vehementia
magis magisque adeo augetur, vt uerba animi TIBI
obstrictissimi affectionem exprimere haud sufficiant.
Qua de re, vt pio isto desiderio ex parte satisfaciam,
permittas, vt hancce dissertatiunculam, quam Consul-
tissimi Praesidis beneuolentia meam fecit, NOMINI
TVO

TVO Celeberrimo sacram esse iubeam. Eximia
TVA indulgentia continua veneratione mihi recolenda,
spem mihi facit certissimam, fore, vt hunc libellum
tenuem, gratiarum actionis indicem, placido vultu
suscipias. Numen autem, quod supplex veneror
sanctissimum, deuotissimis imploro precibus, vt TE
vna cum CONIVGE TVA pari mihi reverentia
Colenda per longissimum adhuc temporis spatium
saluum atque incolumem seruet, omnique prosperitatis
genere, quae vitam vere reddit feliciorum, cumulet,
TVISque conatibus saluberrimis praebeat exitum
felicissimum. Hoc vnicum autem pro humanitate TVA
addere liceat, vt et in futurum me TVO Patrocinio
non penitus indignum iudicare, meosque TVAE
amicitiae iudicioque beneuolentissimo commendatos esse
velis.

N O M I N I S T V I
I L L V S T R I S

Lipsiae,
die VI. Maii,
MDCCCLXXII.

OBSERVANTISSIMVS

FRIDERIC. LVDOV. LINGKIVS
RESPONDENS.

AN

SEPARATIO LIBERORVM
INVOLVAT RENVNCIATIONEM
HEREDITATIS PA-
TERNAE.

§. I.

Quamuis quidem Romanorum iurispru-
dencia pacta, quae successionem in vni-
uersum defuncti ius constituiebant, im-
probabat; tamen non videtur aequitas
illius civilis iuris omnia, quae circa successionem in al-
terius defuncti bona, contrahebantur pacta penitus im-
proba-

A 2

probare. Apud PAULVM enim in L. 3. §. 2. ff. pro socio. adeo circa hereditatem acquisitam societas inita apparet. Sic verba: De illo quaeritur, si ita SOCIETAS, ut, si qua iusta HEREDITAS alterutri obuenerit, communis sit: quae iusta hereditas: utrum quae iure legitimo aduenit, an etiam ea, quae testamento; et probabilis est, ad legitimam hereditatem tantum hoc pertinere. Plenius et reſcius de pactis circa hereditates ineundis disposuit Imperator IVSTINIANVS in L. 30. C. de pactis. Integra Constitutionis verba dabimus. Ait: De quaestione tali a Caesariensi aduocatione interrogati sumus: Duabus vel pluribus personis spes alienae hereditatis fuerat ex cognatione forte ad eos deuoluendae, pactaque inter eos inita sunt pro aduentura hereditate, quibus specialiter declarabatur, si ille mortuus fuerit, et hereditas ad eos peruenerit, certos modos in eadem hereditate obseruari: vel si forte ad quosdam ex his hereditatis commodum peruenerit, certas pactiones euenire. Et dubitabatur, si huiusmodi pacta seruari oporteret. Faciebant autem eis quaestionem: quia adhuc superstire eo, de cuius hereditate sperabatur, huiusmodi pactio processit: et quia non sunt ita confecta, quasi omnimodo hereditate ad eos peruentura, sed sub duabus conditionibus composita sunt: SI ILLE MORTVVS FVERIT, et SI AD HEREDITATEM VOCENTVR HI, QVI HVIVSMODI PACTIONEM FECERVNT. Sed nobis omnes huiusmodi pactiones ODIOSAE esse videntur, et plenae irrisissimae et periculosi euentus. Quare enim quodam viuente et ignorante, de rebus eius quidam pacifcentes conueniunt: Secundum veteres itaque regulas SANCIMVS: omnino huiusmodi pacta, quae contra bonos mores inita sunt, repelli, et nihil ex his pactionibus obseruari: NISI IPSE forte, de cuius hereditate pactum est,

VO-

VOLUNTATEM SVAM EIS ACCOMMODAVERIT, et in ea vsque ad EXTREMVM VITAE SVAE SPACIVM PERSEVERAVERIT. Tunc etenim sublata acerbiffima spe licebit eis illo sciente et iubente huiusmodi pactiones feruare: quod etiam anterioribus legibus et constitutionibus non est incognitum, licet a nobis clarius est introductum.

§. II.

An vero eodem iure licuerit de non acquirenda hereditate pacisci, vel, an valuerint, quae vocant, pacta renunciatiua, quaestio est dubia. De delata hereditate non minus ac de nondum delata repudianda vix videtur Praetor seruasse pacta, partim, quod pactis acquirere non licuerit hereditates, partim, quod morientium voluntates magis tuebatur Praetor, teste *VLPIANO* in *L. i. pr. ff. Si quis omiffa causa*. Sed si ad fori nostri auctoritatem respicimus, neque in acquirenda, neque in renuncianda hereditate romani iuris auctoritatem seruauimus. Sane dubium non est, forum nostrum haud improbare acquisitionem hereditatis per pactum, hincque non improbare posse renunciationem pactitiam. Prius apparet ex pactis nuptialibus inter coniuges, quae de successione futura agunt coniugum inter se. Neque negandum, his pactis adeo liberorum successionem definiri posse, ne postea illa nuptialia pacta corruant ex regula illa iuris patrii: *Kindes Zeugen bricht Ehesiftung*. Renunciatiua pacta vero duplici modo cogitari possunt: Aut enim paciscuntur inter se, ad quos hereditas peruen-

uentura est, aut paciscitur pater, qui heredes suos relicturus est, cum suo herede, vt renunciaret hereditati. Quod ad prius argumentum pertinet, semper in se continet conditionem tacitam: *SI HEREDITAS RENUNCIANTI FVERIT DELATA.* Quod si vero filius, vel filia pacta sit cum patre de renuncianda hereditate; patris in arbitrio positum est, an suo ex renunciatione quaesito iuri ipsemet renunciare velit, filiamque vel filium, renunciatione licet facta, heredem postea instituire.

§. III.

Haec renunciatio per pactum valida omnino erit, licet iureiurando confirmata non sit, quod expresse videtur comprobare EPKOV. de REPKOVIVS im Land-Recht L. I. art. 13. vbi scriptum: *Hätten sie auch ihre Erbtheilung daran verlobt, (renunciauerint) der soll sie emperen, sie wiederreden es denn auf den Heiligen. (i. e. si a renunciatione facta iuramento se purgauerint.) Verloben sie es aber vor Gericht, so mag man sie daß überzeugen, dann sie es unschuldig mögen werden. (i. e. tunc ad purgatorium admittendi non sint.)* Hanc patrii iuris dispositionem limitauit IVS ELECTORALE SAXON. *Constit. XXXV. part. II. ex opinione Iureconsultorum, qui putant feminam renunciare tantum iurato posse hereditati, quae opinio maxime defenditur a CARPOV. Part. II. const. XXXV. def. 7. quam alii, inter quos est BERGERVS in Oecon. Iur. L. II. Tit. IV. th. XLVIII. n. 5.*
de

de sola filia intelligunt renunciatura hereditati pater-
 nae; quippe in *cit. Constit. Elect.* filiae tantum men-
 tio, cuiusque sententiae in foro vsum egregie docet
Illustr. HOMMELIVS Rapsod. Obs. LXIII. Sed haud nego,
 ex Constitutione ipsa mihi enasci dubium. Loquitur
 enim *Const. alleg. vi* inscriptionis non de eo argumento:
 quomodo hereditati renunciandum sit; sed de speciali
 quaestione, quae circa renunciationem factam mota:
 Ob eydliche Verzicht oder Verträge, darinnen die Part enor-
 missime und weit über den halben Werth verkürzet, wegen
 solcher großen Laesion und Verletzung zu hinterziehen sey.
 Constat enim iure hoc electorali, transactiones adeo ob
 laesionem vltra dimidium rescindi posse. Negat vero
 nostra constitutio, pactiones iureiurando confirmatas ob
 laesionem enormissimam rescindendas. Addit speciem
 singularem, in qua nonnulli admittendam censebant iu-
 risiurandi relaxationem: scil. Wenn ein Vater eine Toch-
 ter ausgesteuret, die gegen ihre Mitgift eydliche Verzicht ge-
 than, und der Vater wäre darnach reicher worden, dann er
 zur Zeit der Aussteuerung gewesen, daß die Tochter, unange-
 sehn der eydlichen Verzicht, alsdenn ex augmento fernere An-
 forderung haben solle. Sed constituit Serenissimus legis-
 lator: Diweil aber aus vieler bewährter Rechtsverständi-
 ger Meynung darwider geschlossen wird, welche den Eyd der
 Laesion vorziehen, so solle sich ic. Concluderem magis,
 hac specie, si post renunciationem, dotatione prius facta,
 non iuratam patris bona aucta fuerint, ob laesionem re-
 nunciationem rescindi posse. Nulla vero hic dispositio,
 vt necessario fiat renunciatio iurata.

§. IV.

Sicuti vero nemo de suo iure quid remississe censendus, neque renunciatio iuris successionis praesumenda, cumque ea, quae detrimento esse possunt, per extensivam interpretationem subintelligi nequeunt, et in iis causis magis stricta semper interpretatio adhibenda; facillime patet, quid de quaestione dubia statuendum sit: *An separatio liberorum inuoluat renunciationem paternae hereditatis.* Distinctius quaestio tractanda est.

§. V.

Separatio liberorum a potestate parentum duplici effectu fieri potest. Vel enim suscipitur ad effectum emancipationis sua oeconomia instituta, vel fit simul partitione bonorum interueniente. Quod ad virtuales illam emancipationem seu germanicam spectat, cum ea patria tantum potestas tollatur, neque familiae agnationisque reliqua iura, per se patet, in hac ipsa separatione non deprehendi renunciationem successionis paternae. Comparant quidem docti hanc separationem oeconomiae cum romana emancipatione, ex qua facile posset concludi, hanc separationem necessario familiae atque agnationis iura tollere debere, cum romanae emancipationis, sublata patria potestate, effectus is fuerit, ut simul omne succedendi ius amiserint, donec iis Praetor subuenerit. Sed salua est res. Nam nunquam a romana illa emancipatione validum duci poterit argumentum ad emancipationem illam, cuius ex solis germanorum moribus origo definienda.

Maxi

Maxime THOMASIVS *diff. de quasi emancipatione germanic.* consulendus in hac specie, probavit, romanae emancipationis usum exiguum, quaeque ab doctis viris dicantur, ex GLOSSA ad *Ius Prou. Saxon.* deprompta esse. Certum est, nec Germanos vnquam agnouisse romanam potestatem patriam, quae, quantum etiam fuerat postea limitata, semper tamen dominium limitatum continebat. Propius ad ipsam naturam accedebant nostri maiores, qui dominium in liberos parentibus haud tribuebant, sed quae ad educandum necessaria, in his patriam potestatem quaerebant, vt puta disciplinam, et in compensationem alimenterum acquisitionem per liberos. Facile patet, nexum pietatis, amoris et reuerentiae, quaeque inde introducta moribus erant iura, nunquam inter populares, sublata patria potestate, cessasse, sed tantum cessasse disciplinam atque acquisitionem, si adulti fuerint liberi. Haec ergo separatio occomiae salua relinquebat pietatis amorisque effectus et obligationes inter parentes et separatos liberos, vt salua semper iis maneret successio in paterna bona eo defuncto. Non itaque continet haec separatio renunciationem hereditatis paternae, sed separatus filius patri defuncto succedit saluo reliquorum coheredum fratrum sororumque iure exigendi collationem eorum bonorum, quae a patre olim in separatum profecta sunt, nisi forsan illa profectitia ex legis autoritate immunitatem habeant a necessitate conferendi. Sed haec satis trita et nota: dixit praeterea satis BOEHMERVS *diff. de statu liberor. sui iuris factor. per separation. et nuptias*, et BARTHIVS *de emancipat. Saxonica.* Neque obiectio, quae ex romano iure antea a nobis allata, quidquam potest efficere, quominus nostra vsu fori et moribus confirmata

mata stet sententia. Nam et nouissimo illo iure romano Iustiniano, quo omnis inter suos interque emancipatos sublata differentia, emancipatio impedimento esse nequit, quominus per separationem emancipati succedere patris in hereditate possent.

§. VI.

Quid vero? si separatio facta partitione bonorum interueniente, an haec inducat renunciationem hereditatis paternae. Si statuto vel lege ita dispositum, vt, si liberi separentur diuisis cum patre bonis, ex hereditate demum paterna nihil ab intestato consequantur, nulla est dubitatio, hinc, quae passim apud *MEVIUM ad lus Lubicense* collecta sunt, non transcribo. Dicamus tantum de eo argumento, quo nihil lege continetur, ex quo separatione facta renuntiatio hereditatis paternae subintelligenda sit. Fac, patrem separare filium data bonorum portione ad instruendam vitae suae futurae conditionem: an haec separatio inuoluat renunciationem, licet etiam haec bonorum quantitas filio separato data sit aequalis portioni legitimae, quam dein aliquando mortuo patre ex eius bonis sperare potuisset. Neque a successione in reliqua bona ab intestato paterna excludendum filium cenſeo. Vel enim ipsa patris intentio repugnat, qui ideo bonorum partem dedit, quo futurae vitae suae commodam instruere posset conditionem: non, quo cum aliquando a reliquis bonis exheredem quasi esse vellet. Et quid! si eam etiam intentionem animi habuisset, ne quid amplius ex bonis paternis capere possit: sibi imputet, quod

hanc suam intentionem non exposuerat legitime, vel interueniente a filio renunciatione, vel interposito testamento, quo filium contentum accepta sua portione esse iubebat eumque a conferendi necessitate liberabat. Salua ergo, licet acceptis bonis, a re familiari sua separato filio manet successio in bonis paternis, salua collatione profectitorum. Neque aliter res sese habet in filia elocata, per quam elocationem quoque fit, bonorum partitione interueniente, separatio. Nihilominus ea separatio non adimit filiae ius succedendi, sed mortuo patre, collatione dotis facta, adhuc ad patris hereditatem admittitur.

§. VII.

Ex his ergo consequimur, nudam separationem non adimere successionem, nisi accedente renunciatione expressa, quippe praesumi ea nequit. Excludit ergo a iure succedendi ab intestato, ita, vt legitima quidem potest peti possit, si cum separatione interueniente bonorum partitione renunciatio hereditatis paternae coniuncta sit. Vocant eiusmodi liberos *Abgesonderte*, *Abgetheilte*, *abgesundene Kinder*, die ihr bescheiden Theil erhalten haben. Siue ergo pater moriatur intestatus, siue testatus, amplius ad hereditatem paternam eos admittendos non censent, v. *BESOLDVM Thesaur. Pract. v. Verlassenschaft, Theilrecht*, et *LYNCKER Decis. DXXIX.* His non obstantibus autoritatibus mihi videretur admodum generalis haec opinio. Nam, cum non tantum ad pactum semper in genere respiciendum, sed ad ver-

ba pæti atque intentionem paciscentium, ita, vt in iis speciebus, ex quibus alter detrimentum sentire potest, stricta feruetur interpretatio; putauerim respiciendum esse, qua intentione a patre expressa illa separatio suscepta atque renunciatio facta. Fingamus patrem a re sua familiari separasse filium in fauorem liberorum reliquorum, vel eiusdem matrimonii, vel secundorum votorum, atque hac intentione, vt hi fratres vel bilaterales, vel vnitaterales aliquando soli succedant in rebus aliquando morituri patris: mihi videtur, vltra hanc speciem separationem illam extendi non posse. Quapropter, si postea contingat, vt, turbato mortalitatis ordine, moriantur fratres, in quorum fauorem renunciatio cum separatione facta: dubium non est, cessante renunciationis causa, cessare quoque renunciationis effectum. Vel si in fauorem liberorum posterioris matrimonii separatio illa suscepta, et contingat, vt, vel qui nati, premoriantur, vel nulli ex hoc matrimonio sperati liberi postea nascantur; effectum pariter amittet facta separatio cum renunciatione.

§. VIII.

Contra vero separatio generaliter interdum fieri potest renunciatione facta in nullius fauorem, ita, vt ex ea renunciatione pater, qui bona cum filio renunciante partitur, liberam exinde acquirat facultatem bona relinquendi, vel proximis tunc ab intestato heredibus, vel coniugi, vel cuicumque sua relicurus fuerit bona testamento. Hæcce separationis species maxime separato omne omnino adimit succedendi ius non tantum

tum ab intestato, sed, vt propterea ne quidem, licet extraneus heres institutus sit, paternum testamentum ob praeteritionem nullitatis querela impugnare possit, et si de facto impugnet, querela nullitatis instituta, exceptione separationis cum renunciatione in reliquam hereditatem repellatur. Sed an separatione facta cum renunciatione in omne ius hereditarium, possit agere contra testamentum, si appareat, partem bonorum, quam accepit, non continere legitimam portionem. Sunt, qui putant admitti posse adhuc ad impugnandum testamentum actione ad supplementum legitimae petendum separatum filium renunciantem. Sed, cum in hereditatem paternam, praeterquam in legitimam, nullum ius perfectum habeat filius, si legitimam sub hereditate paterna, cui renunciauit, non intelligas, nihil egisset renunciando filius, cum patri semper liberum est, relicta legitima filio, in reliqua hereditate, quem velit, heredem instituere. Magis ergo renunciatione legitime facta excluditur ab omni hereditate, adeoque a portione legitima, quare ex capite laesionis in supplementum agere nequit, cui sententiae adstipulatur BOEHMERVS in *Introductione in Ius Digest.* L. XXVIII. *post. Tit. XVII. in Ordin. succed. ex Nouell.* §. 32. qui tamen, absque dubio ob dissentientes, addit: *quamuis consultius sit, in specie legitimae mentionem in renunciatione facere.* De Electorali iure adhuc dubitari posset, cum supra dictum, posse non iuram renunciationem ob enormissimam laesionem rescindi. Saltem si appareat, ex separatione filiam ne dimidiam quidem legitimae portionis accepisse, nisi iuramento confirmata sit, impugnare posse renunciationem in separatione factam ob autoritatem *p. II. const. 35.*

B 3

§. IX.

§. IX.

At, si fingamus, in separatione patrem legitimam portionem promississe separato, ex qua promissione renunciauerit reliquae hereditati: postea mortuo patre apparet, separatum tunc legitimam integram non accepisse, quaeritur: an ad supplementum suae portionis legitimae agere possit, an vero repelli possit exceptione renunciationis hereditatis paternae? Dabimus, pa rem tanquam legitimam in separatione promissam soluisse tria millia vallengium: mortuo eo apparere, legitimam quinque millibus vallengium constituisse; an repetet, non obstante renunciatione duo millia vallengium ad supple dam portionem legitimam in separatione facta promissam. Et mihi non videtur dubitari posse, filium recte, quod legitimae deest, tunc petere posse. Pater enim in separatione facta non certum quantum ex bonis, sed indefinite legitimam promissit, haec ergo ex quantitate bonorum aestimanda, si itaque minus dederit pater, quam veram legitimae quantitatem, errans forsan in bonorum suorum aestimatione, hoc filio nocere nequit, qui renunciauerat, non omni hereditati paternae, sed ei tantum, quae excedit legitimam portionem. Renuncia tio enim vltra intentionem renunciationis extendi nequit, neque acceptio datae summae loco legitimae eidem nocumento esse potest, quippe hereditas viuientis nulla est, atque legitima tantum computanda ex bonis defun cti. Videtur ergo, quantum dederat pater in legiti mam dedisse, cuius quantitatem certam absque omnium suorum bonorum aestimatione scire non poterat, quo ipso saluum separato mansit filio ius illud, quod deesset legi-

legitimae, adhuc exigendi. Neque obstabit, si iurato reliquae hereditati renunciauerit, quominus, quod deat legitimae portioni, adhuc petere possit: non enim omni, sed reliquae tantum hereditati renunciauerat filius.

§. X.

Tandem circa illam renunciationem noua dubitatio oriri possit, si renunctio legitime facta hereditatis, in separatione inita, postea patri placuerit separatum nihilominus heredem scribere in testamento, si partem in testamento relictam exigat separatus, an exceptione renunciationis hereditatis paternae repelli possit. Et magis est, cum non repelli possit. Cedam quidem, si cum ipsis coheredibus pactus sit de non petenda hereditate paterna neque *ab intestato*, nec *ex testamento*, tunc renunciantem separatum agere non posse ex testamento, si vel ad diuidendam hereditatem vel ad eam petendam acturus sit. Sed de hac specie quaestio non est. Agimus potius de ea renunctatione, quae patri facta est in separatione. Cum ex hoc pacto renunctatiuo pater tantum ius consequitur, non aequae ipsius heredes, nisi hoc sibi quaesitum ius pater in eos transmittit: liberum erit patri, suo iuri quaesito quoque renunctiare atque renunctationem factam denuo remittere. Remittet vero, simulac in testamento separatum heredem instituit. Renunctatio enim tantum efficit, vt, quamuis ius ex Legge haberet ad hereditatem paternam, si non renunctasset filius separatus, hoc iure cadat, neque audiendus sit, si hereditatem paternam petere voluisset, sed semper obstat
exce-

exceptio renunciacionis hereditatis paternae. At, si renunciacionem remisit pater, sicque nullum ex renunciacione quaesitum ius transmittit in heredes suos, his nulla amplius exceptio competere poterit. Neque nocet, licet in separatione pater expresserit, se nolle separatim heredem post renunciacionem factam scribere in testamento. Hominis enim voluntas libera esse debet, neque clausulae, quae testandi libertatem adimunt, effectum habere possunt, etsi pater voluntatem, de non instituendo separatim, postea immutaverit heredemque scripserit, recte admittendus erit ad partem hereditatis, in qua institutus est.

Leipzig, Diss., 1772 A-R

f
TA-70L

Nur 23. Stk. bisher versch.

1772, 15.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI

AN

SEPARATIO LIBERORVM
INVOLVAT RENVNCIATIO-
NEM HEREDITATIS
PATERNAE

QVAM

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.,

ET SOCIETAT. LITER. DVISVVRG.

SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE VIII. MAII ANNO CIOIOCLXXII.

DEFENDET

FRIDERICVS LVDOVICVS LINGKIVS

DRESDENS.

LIPSIAE

LITERIS RVMPFFIIS.

